

Kázání: 197. A basta!

Kázání

A basta!

1. čtení: Leviticus 23, 24 - 28

24 „Mluv k Izraelcům: Prvního dne sedmého měsíce budete mít slavnost odpočinutí s pamětným vytrubováním a bohoslužebným shromážděním.

25 Nebudete vykonávat žádnou všední práci, ale přinesete Hospodinu ohnivou oběť.“

26 Hospodin dále mluvil k Mojžíšovi:

27 „Desátého dne téhož sedmého měsíce bude den smíření. Budete mít bohoslužebné shromáždění; budete se pokořovat a přinesete ohnivou oběť Hospodinu.

28 Toho dne nebudete konat žádnou práci. Je to den smíření, kdy se za vás budou konat smírčí obřady před Hospodinem, vaším Bohem.

2. čtení: Zjevení 22, 13 - 17 a 21

13 Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec.

14 Blaze těm, kdo si vyprali roucha, a tak mají přístup ke stromu života i do bran města.

15 Venku zůstanou nečistí, zaklínači, smilníci, vrahové, modláři - každý, kdo si libuje ve lži.

16 Já, Ježíš, posílám svého posla, aby vám to dosvědčil po všech církvích. Já jsem potomek z rodu Davidova, jasná hvězda jitřní.“

17 A Duch i nevěsta praví: „Přijď!“ A kdokoli to slyší, ať řekne: „Přijď!“ Kdo žízní, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života.

21 Milost Pána Ježíše se všemi.

Sestry a bratři, máme tu poslední den v roce, poslední neděli a na mně je, abych tu teď pronesl poslední slovo. Jsem si vědom, že je to velká čest a zodpovědnost, protože poslední slovo je poslední slovo, nic naplat, za ním už žádné další není. Ten, kdo poslední slovo vyslovuje, mívá tudíž jaksi automaticky pravdu, námitky se nepřipouštějí.

Proto také poslední slova často končí citoslovcem jako například „a basta!“, „a hotovo!“ nebo krásným českým „a šmytec!“. Je o tom jeden známý vtip, jak se takhle potkají dva známí a ten první říká druhému: „Včera jsme se s manželkou děsně pohádali, ale stejně jsem měl poslední slovo já.“ „A cos jí řekl?“ opáčí druhý. „Tak si to teda kup! A basta!“

Máme tu tedy poslední den v roce a na mně je pronést poslední slovo. Na Silvestra se obvykle bilancuje uplynulý rok, ale tohle já dělat nebudu, protože od toho jsou jiní.

Ať už těch 12 měsíců, co jsou za námi, budeme hodnotit spíš pozitivně nebo spíš negativně, jisté je jedno, a sice že si žijeme celkem nad poměry - myslím tím nad poměry, které tady u nás kdy byly, nad poměry, které jsou běžným standardem v převážné části světa.

Neříkám, že by to nemohlo být lepší, ale politiku holt dělají lidé, které jsme si zvolili, a o tom je demokracie. Shrnuto a podtrženo, nemáme se vůbec špatně. O to víc nás trápí, že pár stovek kilometrů na východ od nás musí lidé bojovat takřkajíc o svůj holý život. A bojují i za nás, protože tahle válka se týká nás všech.

Sestry a bratři, nacházíme se na samém konci odcházejícího roku. Z biblického pohledu se zase tak moc neděje. Roky přicházejí a odcházejí, podobně jako dny, týdny a měsíce. Takhle to bylo vždycky a nepochybně to ještě nějaký čas vydrží.

Navíc, viděno z Božího nadhledu, se to naše počítání času jeví poněkud jinak. „U Pána je jeden den jako tisíc let a tisíc let jako jeden den“, čteme ve 2. epistoletě Petrově (3,8). Nezáleží až tolik na tom,

kolik křížků si neseme na zádech, ale čím jsme prožítá léta naplnili.

Jako křesťané věříme, že lidský život je víc než jen údaj na náhrobním kameni, kterým se sděluje od kdy do kdy, je víc, než jen časově omezená biologická existence. Na našem životě, na tom, jak ho žijeme, záleží. Život je seriózní věc, ne jen nějaká náhoda, nečekaná příležitost, kterou je třeba chytit za pačesy a vytrískat z ní, co se dá.

Podstata života nespočívá v užívání si. Už to samotné slovo „užívat si“ naznačuje, že si člověk kousek po kousku života jakoby ujídá, až mu nakonec žádný nezbyde. Vůbec tím nechci říct, že bychom se snad neměli ze života radovat a užívat dobrých věcí. Naopak. Život je darem ne trestem.

Jenom je třeba dát si pozor, aby se z něj nestal předmět každodenní spotřeby, něco na způsob silvestrovského chlebičku, po kterém zbyde jen umaštěný papír, co se vyhodí do koše.

Nejlépe je rozdíl mezi konzumním pojetím života a životem, jak ho chápe Bible, vidět ve způsobu slavení Nového roku. Zatímco v naší době je přelom starého a nového roku zdrojem bujarého veselí, v biblické době, a u Židů dodnes, je to naopak příležitost k sebezpytování, jehož cílem je stát se moudřejším, spravedlivějším a laskavějším člověkem.

Proto po židovském Novém roce následuje 10 dní pokání, doslova přeloženo 10 dní návratu. Pokání je něco jako rozhodnutí vrátit se na rozcestí, odkud jsme špatně odbočili, abychom mohli pokračovat v cestě.

Spíš, než nějaké časové období, je život cesta. Cesta, která má směr a cíl. Cesta, po níž nejdeme jen tak sami pro sebe, ale kde se setkáváme s dalšími lidmi, v jistém smyslu i s těmi, kteří nás předešli nebo kteří přijdou po nás, kde se setkáváme s ostatním stvořením obývajícím tuto zemi, prostě s veškerenstvem.

My všichni a všechno kolem nás jsme poutníci životem. Navazujeme vztahy nebo se do nich rodíme, sdělujeme si své zkušenosti, učíme se jeden od druhého, radujeme se, když je z čeho, a smutníme, pokud se nám někdo nebo něco ztrácí.

Problém nastává, když nás napadne se od svých souputníků trhnout a jít si po svém. Když se na druhé vykašleme a vydáme se po nějaké té zkratce, kde máme pocit, že druhé nepotřebujeme a na užívání života si stačíme sami. Když se odpoutáme od našich bližních a necháme je ve štychu. Když zapomeneme na vlastní předky a jejich životní zápasy, které nám mohou být inspirací. Když nedbáme na to, v jakém stavu po nás tuhle zemi převezmou ti, kdo přijdou po nás. Když ponecháme strádající přírodu a mizející živočichy svému osudu.

Právě takové podoby mají ony nešťastné odbočky, kterými se my lidé na cestě životem vydáváme. Slepé uličky nezájmu, sobectví a pýchy.

Přelom starého a nového roku, kdy se bilancuje a vyhlíží do budoucna, je proto skvělou příležitostí k revizi života. K přehodnocení vlastního směřování a zažitých představ, k pokání neboli návratu na rozcestí, odkud jsme možná kdysi špatně odbočili.

Já vím, ono se to řekne „zpytovat svědomí“, ale jak na to když kolem vás budou dneska večer a v noci létat dělobuchy, psi budou vyděšení štěkat jako o závod, a člověk se v tom veselí na nic nesoustředí.

Nevadí, naštěstí si sebereflexi a sebezpyt můžeme dopřát kdykoliv jindy, kterýkoli jiný den v roce. Klidně si dneska večer můžeme láhev šampaňského otevřít, pokud nám chutná. Anebo jít rovnou na kutě. Že končí starý rok a začíná nový? No a? Takových přelomových okamžiků bylo a ještě bude.

Podstatná není změna letopočtu, ale změna nás lidí. Ne náhodou Ježíš v Lukášově evangeliu říká, že je v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.

V nebi se totiž Silvestr ani Nový rok nijak zvlášť neslaví. Šampaňské se otvírá a chlebíčky se podávají zejména tehdy, když si někdo na zemi uvědomí, že není na světě sám, že je součástí velkého zástupu poutníků životem, že má s těmi kolem sebe mnoho společného a proto mu nikdo nemůže být lhostejný.

Sestry a bratři, blížím se k závěru tohoto posledního kázání na poslední neděli v roce. Poslední slovo bych si vypůjčil z poslední kapitoly poslední biblické knihy – z knihy Zjevení.

Jan psal svůj list prvním křesťanům poněkud vyděšeným z možné perzekuce ze strany většinové společnosti. V jistém ohledu na tom můžeme být podobně i my. Ne, že by snad nějaká perzekuce hrozila, ale určitá nervozita z dalšího vývoje společnosti a světa tu bezpochyby je. Uplynulý rok nepatřil k nejklidnějším ani k těm bezstarostným.

Nevíme, co nás v roce novém čeká. Proto přijde vhod jedno z posledních slov na poslední stránce poslední biblické knihy, kde nám Ježíš vzkazuje: „Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec.“ A úplně poslední věta celé Bible pak zní: „Milost Pána Ježíše se všemi.“ A basta! Co víc můžeme v nejisté době chtít?

Peč

SPCH 31. 12. 2023

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)